

Staal i sin Tid har lavet, kan man ikke kjende igen i det foreliggende Udkast; dertil er det altfor forandret. Den høitærede Krigsminister gav jo selv Anvisning paa den Maade, hvorpaa et saadant Forslag skulde blive til, for at være godt. Kun er det mærkeligt, at den høitærede Krigsminister ikke selv har fulgt den Vej, han anviste. Ministeren sagde, at i Preussen gik man den Vej, at man lod Generalauditøren lave et Udkast — det har man ogsaa gjort her — derpaa nedsatte man en Kommission, og denne kom til at bestaa af 1 General, 8 Officerer og 8 Jurister, hvoriblandt selvfølgelig ogsaa Generalauditøren, som havde lavet Udkastet. Man fik da et fortræffeligt Arbejde, ja, saa godt et Arbejde, at den tydske Rigsdag kun har rørt meget lidt derved. Det er min Mening, at, havde man gaaet denne Vej med Hensyn til dette Udkast, vilde man have faaet et bedre Arbejde, og man behøver ikke at frygte for, at det, at Officerer være blevne Medlemmer af en saadan Kommission, skulde have bidraget til at holde paa Straffe, som man helst maa undgaa i Diebliffet. Men nu siger den høitærede Krigsminister, at dette Udkast er fremkommet efter Overveelse og Raadslagning med nogle Officerer, nu er det kun nogle, jeg troede, det var mange, og at det var en virkelig Raadslagning, der havde fundet Sted. Vi ere nu blevne oplyste om, at dette ikke er saa, og at vi ikke faae nogen skriftlig Oplysning; thi der foreligger ingen saadan. Hvis saa er Tilfældet, saa forekommer det mig, at hele denne Raadslagning kun har haat en privat Karakter, der naturligvis for den høitærede Krigsminister kan have den allerstørste Betydning, men jeg forstaar kun saa ikke, hvorfor det er omtalt i Bemærkningerne til Loven, at der har været foretaget en saadan Overveelse med Hærens høiere Befalingsmænd; thi at det er kommet ind, forekommer mig at skulle betyde, at Loven skal støttes derved, at Andre have været med paa Raad i Sagen. Men den høitærede Krigsminister røver sig selv denne Støtte ved at sige, at det kun har været nogle Officerer. Sa, der kan maaffe være nogle Officerer, som have ment, at det kunde gaa paa den Maade, som nu er foreslaaet, medens mange andre have en modsat Anskuelse.

Maatte jeg med Hensyn til nogle Bemærkninger, jeg gjorde igaar om Mangler ved Lovforslaget, tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en. Jeg tror, at, naar man i Loven fastsætter, at Krigsloven skal bringes i Anvendelse paa Krigsfanger, tillige saa maa tilføje den Bestemmelse, at Krigsfangerne skulle gjøres bekjendte med Loven. Jeg tror, at denne Tilføielse er nødvendig. — Den sidste ærede Taler henvendte nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen). Da han ikke er tilstede, og disse Bemærkninger ogsaa bleve henvendte til mig, skal jeg

tillade mig at svare derpaa. Jeg udtalte igaar, at, giver man ikke i Loven selv virksomme Straffemidler, hvorved Befalingsmændene kunne finde den nødvendige Støtte til Subordinationens og Mandstugtets Oprettholdelse, ville Befalingsmændene være henviste til at søge disse Midler udenfor Loven gennem Dvæls og Arbejde, og man vilde derved ofte være henvist til at straffe det Hele for den Enkeltes Feil. Naar den høitærede Krigsminister troede, at denne min Udtalelse var at betragte i Almindelighed og ikke havde nogen Betydning for det foreliggende Lovforslag, da maa jeg betyngtigg dette. Det er min Mening, at Lovforslaget i den Form, hvori det foreligger, paa enkelte Omraader — hvad jeg tror, jeg tilstrækkelig har paavist igaar — er for mildt, idet jeg foreslog at indføre Straffekompanier og at bibeholde Nedsættelse i de Meniges anden Klasse. Men naar den ærede sidste Taler troede, at der i denne Udtalelse fra mig skulde ligge, at man vilde anvende saadanne Midler, som han ansøgte eksempelvis, og som være anvendte ligeoverfor en enkelt Mand, da ligger dette ikke i mine Udtalelser. Jeg har ment, at man gjorde ikke Andet, end man var lovlig berettiget til, og som man varsselig kunde ramme. Ingen vil kunne ramme den Foresatte, der rykker ud med sin Afdeling og holder den 8 Timer til Tjeneste i Stedet for 7, og hvordan han end bestemmer Dvælsstiden, om han gjør den til 7, 6, 4 eller 3 Timer, saa er han i den Grad Herre over Maaden, hvorpaa han vil anvende denne Tid, at det er umuligt at træffe Bestemmelser, hvori det forbydes ham at holde anstrengende Dvæls og deri ligger Faren. Naar det ærede Medlem tror, at det er en Misforstaaelse, saa vil jeg sige, hvad jeg ogsaa tillod mig at sige igaar, at det ikke er fra i Dag, jeg har min Erfaring, men det er en Erfaring, som Andre have gjort for længe siden. Man har i Belgien gjort den Erfaring. Man gav i Belgien en for mild Straffelov og afskaffede i Hæren enhver virksom Straf; men man kom til at indføre Tortur i Stedet for det, man har afskaffet. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, og jeg tror, at man kan være overbevist derom i det Hele, at der kan Ingen være mere interesseret i, at vi kunne komme bort fra den bestaaende Tilstand, som er utaalelig, end netop vi, der høre til Hæren; men det ærede Medlem vil ogsaa indrømme, at det ikke kan være os lige gyldigt, lige saa lidt som det kan være de Herrer her lige gyldigt, hvilken Vej det er, vi slaa ind paa. Der var dog Et, som vi blev enige om igaar, nemlig at vi skulde have Bestemmelser, som kunde ramme de virkelig Skyldige, men ramme dem paa en saadan Maade, at vi ikke, samtidig med at straffe de Skyldige, ogsaa lod Straffen gaa ud over de Uskyldige; men det er det, som vil ske ved Betagelsen af de Bestemmelser om Eftertjeneste, som indeholdes i det foreliggende Udkast. — Den ærede Krigsminister gjorde nogle